

THE REVEREND MONSIGNOR VINCENT BORKOWICZ

GOLDEN JUBILEE

APRIL 25, 1971

Sermon

by

Father Walter J. Ziemba
Orchard Lake, Michigan

delivered

on the occasion of the

GOLDEN ANNIVERSARY OF ORDINATION

of

THE REVEREND MONSIGNOR VINCENT BORKOWICZ

on

April 25, 1971

at

St. Stanislaus Parish Church
Detroit, Michigan

In different times and in different climes there arise men who are called by destiny to occupy special places of influence, unique positions of decision, unparalleled vocations of providence.

In this hour of golden joy, we gather to pray happiness: happiness at God's goodness to man, happiness at His blessings and care, happiness at heaven's smile upon us -- and specifically happiness because the bells toll and strike gladness, marking the hour of Monsignor Borkowicz's golden priestly anniversary, heralding the arrival of a golden Eucharistic Banquet.

It is indeed an hour of joy: for the Monsignor -- and here I leave to others to sing the litany of his accomplishments, to relate the catena of his achievements, to chronologize the milestones of his life's work and sacrifice and dedication. We rejoice: in heaven -- his mother and father, other members of his family, especially

Father Peter, his classmates, special friends, parishioners, beneficiaries of his spiritual ministrations; we rejoice: here, all of us granted the privilege and the spiritual pleasure of co-offering with him his special golden eucharistic sacrifice; we rejoice: Saint Stanislaus parish, the Polish-American community of Detroit and its environs, the whole Polonia of America, reaching even to Poland, to other countries of Europe and the rest of the world; we rejoice: fellow-priests who share the Jesus-vocation, fellow-Christians who share the call to serve and to love, fellow-citizens who share the concern for the community, fellow-leaders who share the sensitivity to the needs of our fellow-man; we rejoice -- all of us -- because one we love and admire and respect has arrived at the golden hour!

In evaluating the dimensions of a man's life and deeds and influence and consequences, we use the measure which applies to the

kind of life he was called to lead, to the nature of the response he gave to life's call, to the ideals which inspired him and lead him to the pinnacle of success.

Literature is the reflection of life in words of truth and beauty. This truth, this life, take many forms from the pens of literary artists as they attempt to create reflections of life's beauty -- novels, ballads, sonnets, dramas, elegies -- many forms. Each of these attempts to capture within its form the thoughts and emotions of the author.

But, from time to time, there comes a great author who wishes to capture the reflection of truth and beauty in a man's life -- and he writes an epic -- an epic, because the dimensions of the man's life are so great, so grandiose, so far-reaching, that only the greatest, the most grandiose form of literature is adequate. And he creates: the epic hero.

I honestly feel that today we honor -- and pray with --
an epic hero.

This epic hero is a priest -- chosen, called by God to fulfill
a role in history, among men, which placed upon him a grave burden,
but which he carried with epic fortitude. The epic hero must be
a man -- and that he is; he must be a man for all seasons -- in sun-
shine and storm, in fortune and in strife, in trial and in calm --
and that he is; he must be a man for all men -- the wise and the
simple, the rich and the poor, the virtuous and the straying -- and
that he is; he must be a man for all times -- the past and the future,
the present and the unseen -- and that he is; he must be a man for
all needs, for all circumstances, for all nations -- the blind who
cannot see the truth, the deaf who cannot hear the Christian call,
the lost who cannot find their way, the confused who cannot explain
their being -- and that he is.

The epic hero must be possessed of certain virtues: he must have courage, courage in the face of attack, of contrariety, of misunderstanding, of apathy, of misguided good intentions, of each day's inevitable routine. He must have perseverance in the face of hopelessness and despair, in the face of disagreement and condemnation, in the face of weakness and the temptation to surrender. He must have fortitude in the face of abandon and solitude.

The epic hero must be a man of justice in the face of opportunism, exploitation, and disregard for basic human rights. He must be a man of originality in the face of crisis and need and the unknown.

And all of these our dear Monsignor possesses.

The epic hero: what a grand and important man he is to all of us. What great influence he has upon the lives of all of us. And the epic hero of this golden day has given incontrovertible

evidence of his epic heroism: like the great epic hero of every epic -- he influences us, he sets our goals, he inspires us, he advises and guides us, he reinforces us in our moments of weakness, he teaches us when we find ourselves in ignorance, he leads us when we flounder, he consults with us when we think we have an idea, he castigates us when we stray, he corrects us when we err, he finds the right words with which to speak to us when the time and circumstance require it. Like the epic hero, he stands above us but never lets us stand alone.

We are his people, the people of our epic hero. Our lives flow like a river, each with its own rhythm, but we listen to our hero, we permit him to trace the course of the flow of our lives, and we know we will be and do right.

History is not full of epic heroes -- they come few and far between. There was one golden age of epic heroes, the first years

of Christianity. Each of the apostles -- in his own way -- was an epic hero -- and the Gospels and epistles and acts tell us, most frequently all too briefly, about their epic deeds. The Gospel reading for today reminds us of one such epic incident: the challenge of love. "Do you love me, Peter?" "You know I do." Three times. Three tests. Almost exasperating. A personal challenge. At the end? A mission, an epic mission: "Feed my lambs."

The epic Christian-priest-hero -- this is his mission: to feed Christ's lambs, to feed us.

And what motivates the epic hero? Love! The epic hero must be a man of love, of deep and abiding love. Love, first, for God -- because God is his ultimate destiny; next, love for a woman -- and for the epic priest this is Mary, the Mother of God; and finally love for his fellow-man, for his people, for his community, for the world. And our epic hero is a man of love.

The greatest epic hero, in all of time and all of history and all of literature is for us Jesus Christ. The gospel story, in four different versions, supported by numerous letters and other narratives, is the greatest human epic of all time. It is after the hero of this epic that every priest must model himself -- and our epic priest did just that all of his life.

It is in the nature of the epic hero to be remembered long after he is gone. Men sing his praises, recall his deeds, behold the monuments of his labors, and acknowledge the influence of his ideas. We know this will be true of our golden epic hero.

Monsignor, this is your golden anniversary. May it ever be a golden memory: with each golden sunrise may you remember the years of your youth and with each golden sunset recall the golden days of these recent years; may the golden values and principles which guided

your life be your heritage to us; may your golden chalice be the repository of all your golden sacrifices; may this whole day, this whole golden year, be framed in a golden frame to ever remain as a beautiful golden memory.

Kazanie

wygłoszone przez

ks. dr Władysława J. Ziembę

z okazji

ZŁOTEGO JUBILEUSZU KAPŁAŃSTWA CHRYSTUSOWEGO

Najprzewielebniejszego Księdza Prałata Wincentego Borkowicza

dnia dwudziestego-piątego kwietnia

Roku Pańskiego tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego pierwszego

w Kościele Świętego Stanisława Biskupa i Męczennika

w Detroit, Michigan

Wśród największych misteriów jakie daje nam istnienie na ziemi,
to tajemnica życia w ogóle, większą tajemnicą to Życie Człowieka,
a jeszcze większą to tajemnica Życia Kapłana.

Dziś stoimy przed tajemnicą Życia Kapłana i to w chwili kiedy
obchodzi 50 lat dziejów działania łaski Bożej, 50 lat utrudzania się
dla Ludu Bożego, 50 lat służenia, co znaczy miłowania, 50 lat dynamizmu
twórczego, pół wieku zaangażowania się pełnego w to co tyczy Kościoła,
tyczy Polski, Polonii, miasta Detroit, metropolii Michiganu, i wreszcie
Uczelni Chrystusowej Seminarium Polskiego.

Nic co Bożego, co polonijnego, polskiego, więcej co ludzkiego
nie było Ci obce. Wróciłeś przed dwoma dniami z rekolekcji kapłańskich --
rekolekcji jubileuszowych. Co działo się w twojej duszy, w twoim sercu,
kiedy starałeś się ogarnąć te wszystkie lata kapłańskiej posługi.

Misterium Życia Kapłana to misterium nad misteriami, które ktoś kto nie jest kapłanem pojąć nie może -- może sobie wyobrazić, może dociekać, ale nigdy-przenigdy dogłębnie zrozumieć. Życie kapłana jest własnością wszystkich -- to już w naturze kapłaństwa jest dawać siebie i dawać zupełnie, bez reszty.

W tej chwili widzę moją zuchwałą odwagę, aby karty twego życia otworzyć i zacząć w nich odkrywać to co kapłańskie, to co z Bożej łaski u Ciebie, Ukochany Księżu Prałacie. Byłeś przez lata całe kapłanem, a później ta posługa urosła do rangi, którą tylko określić mogę jako Patryjarchy.

To tytuł nie pisany, nie, nie wyznaczony, nie założony przez władze, to tytuł uzyskany mocą pracy, mocą służby, mocą miłowania.

Patryjarcha to mąż w społeczeństwie pierwszy, najważniejszy, bo jego zadaniem jest być wśród ludu i świadczyć o tym, co w tym ludzie ma być

skierowane ku Bogu, ma drogi życia ludu prostować, ma pragnienia sublimować, czyny, aby ku dobru wspólnemu budowały i ma być jak skała, jak spiż, jak mocarz we wierności i wytrwałości.

Ty Patryjarcho nasz byłeś więcej niż to, bo z mocy Chrystusa Pana kapłanem Chrystusowym, czyli Patryjarchą Chrystusowym. W swej pracy i wysiłku stawiałeś się ogromnie jak Chrystus Pan. Miałeś swoje piękne powołanie, wezwanie Boże -- "Pójdź Za Mną" -- a kiedy spoczęły na twej skroni ręce Biskupa zacząłeś służyć, a to znaczy miłować, ale mocą Chrystusa Pana.

W tych latach 50-ciu ile tysięcy ludzi rozpoczęło życie Boże przez Twoją posługę kapłańską w Sakramencie Chrztu Świętego, ile tysięcy dusz pojednanych z Bogiem, przez Sakrament Miłosierdzia-Pokuty ile set tysięcy zostało nakarmionych Chlebem Życia, przez twoje z mocą wypowiedziane słowa, "To jest Ciało Moje, To jest Krew Moja," ile tysięcy małżeństw w imię Matki Naszej Kościoła Świętego związałeś na

życie aż do śmierci, ile kapłanów otrzymało od Ciebie zachętę, pomoc, przyjaźń, ilu dopomogłeś w drodze do kapłaństwa, i, Ukochany Prałacie, nad iloma nachyliłeś się, aby wysłuchać ostatnich słów życia gasnącego i umocnić na drogę wieczności. Ile set tysięcy rozmów, napomnięć, porad, ile, ile?

A to przecież tylko wycinek Twego utrudzania się -- tylko wycinek, choć dla wielu to i to byłoby za wiele.

Tak, ta kapłańska posługa sakramentalna była essencjonalną dla Twego Życia Kapłana. Ale tyś, Patryjarcho Chrystusowy Polonii, na tym nie poprzestał, Tyś sercem swoim, duszą myślami, daleko wybiegł, zda się nie licząc się z żadnymi barierami, granicami. Sieroty, które tak bliskie były sercu Zbawiciela -- dzieci, tyś nie przeszedł obojętnie -- Boys' Club, Sierocińce, a specjalnie Anioła Stróża.

Pamiętasz!

A ci co najbardziej serca potrzebują, chorzy i staruszkowie --
pamiętasz Saint Mary's Home for the Aged. Siedem jest uczynków
miłosiernych co do duszy i siedem co do ciała. Nauczamy, że wypełnianie
ich to droga do doskonałości, to droga do naśladowania Chrystusa Pana,
to zbieranie sobie waluty na drogę do Nieba. Nie sposób mi tu wszystko
wytłumaczyć i choć pokrótce odkryć te karty, które tylko Bóg zna
dogłębnie i ocenia. Niech one zostaną Twoją tajemnicą i tych co Ciebie
pamiętają przez usługiwanie i pomoc.

Ale nie wolno mi tu pominąć twej miłości ofiarnej dla Ziemi
Ojców Naszych a zarazem Świętego Milenium. To karta Twoja, którą nikt
nie zdoła zakryć albo pomniejszyć. Serce Twoje tam tęskniło, tęskni,
i do ostatniego uderzenia będzie tęskniło. Ta tylko różnica, że tęsknota
Twoja była równoznaczną z miłością ofiarną. Matka nasza Polska była
w potrzebie, Kościół w Polsce jest jeszcze ciągle w potrzebie, a więc
i Ty Patryjarcho nie tylko mówisz ale czynisz. Tak czyni wierny syn,

tak czyni kochający syn -- wierny jest, pomaga, służy. Niech to jedno zdanie zamknie to co słowami nie podobna określić: Polsce w miłości służyłeś. Katolickiej Polsce wierny jesteś. Specjalnym momentem to sprowadzenie Chłopców z Polski-Rycerzy Dąbrowskiego, którzy Ciebie w specjalny sposób wdzięcznie odznaczyli przed rokiem.

Wielu dzisiaj zagłębi się na tajemnicą twego życia, ja pragnę tylko czysto kapłańskie misterium odkryć choć troszeczkę, a nią jest i miłość do swej Matki Żywicielki Seminarium Polskiego. Ta miłość czynna jest natchnieniem dla wielu, pomagasz tej twojej i naszej Uczelni Chrystusowej, innych przynaglasz, aby to samo czynili. Chwała Ci za to, bo aby kochać i pomagać Uczelni trzeba mieć wizję przyszłości, trzeba mieć inną perspektywę niż dnia dzisiejszego, a to tak niewielu posiada. Często jesteś u nas, przypatrujesz się rozwojowi i pracy Seminarium, dlatego Twoje stwierdzenie, że Szkoły w Orchard Lake są jedne z najznakomitszych w Stanach Zjednoczonych to radość i pewność,

że idziemy dobrą drogą. "Medal Fidelitas" dla Ciebie nie był tylko honorowym odznaczeniem -- był pieczęcią na dokumencie służby.

Tak czas upływa a ja tak mało ogarnąłem, ledwie dotknęłem
Twojej pracy i dziejów.

Ukochany Patryjarcho Nasz, napewno podczas rekolekcji jubileuszowych kapłańskich wiele razy zapytywałeś: jak to wszystko było możliwe dokonać, jak i skąd siły na to wszystko zwłaszcza, że po tylu latach i to tak szalenie barwnych, trudnych, czasem prawie męczeńskich, gorzkich, bo już jak Norwid powiedział: "Polskość to gorzki chleb," po latach tylu nadziei i tylu klęsk, tylu rozczarowań i tylu pociech -- skąd siły czerpałeś, skąd???

Patryjarcho Chrystusowy Polonii naszej, Twoją odpowiedzią to słowa Apostoła: "Pan mój i Bóg!" Odpowiedzią na misterium Życia
Kapłana to tylko BÓG!

I dziś podczas tej Ofiary Najświętszej, Patryjarcho Polonii,
Ty będziesz Chrystusowi Panu mówił Deo Gratias -- Te Deum Laudamus --
ale nie będziesz mówił sam, my wszyscy z Tobą, tak żywi jak i umarli,
a przede wszystkim Twój Parafianie, będzie mówiło Seminarium Polskie,
powie Polska, bo dziś przed obrazem Jasnogórskiej Królowej jest Msza
Święta za Ciebie i o Ciebie . . .

Deo Gratias powiedzą wszyscy któryś podczas swego życia dotknął,
powiedzą Twój Rodzice świętobliwi, Twój Brat Kapłan, Twoja Rodzina
i setki tysięcy przyjaciół, katolików i nie katolików, i powie każdy
z nas, który w tej chwili tu smakuje radość twojej przyjaźni i Bożej
dobroci w Twoim, pełnym tajemnicy życiu kapłana. AMEN.